

Arrest

**nr. 146 309 van 26 mei 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat B. DE DECKER die loco advocaat A. CLEYMAN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben ze evenmin nieuwe documenten of

bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet, met name hun vrees voor Albanezen omwille van hun etnische origine. Verzoekster voegt daaraan toe dat hun gezin zich heeft geïntegreerd in België, dat hun kind hier school loopt en meent tevens dat zij in Kosovo niet kon rekenen op de medische zorgen en er tijdens haar bevallingen ten onrechte een eierstok werd weggenomen.

Hun vorige asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nrs. 64 348 en 64 349 van 1 juli 2011 omdat ze niet aantonen dat ze geen toegang zouden hebben tot een daadwerkelijke bescherming door hun nationale overheid in de zin van artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van hun tweede asielaanvraag leggen verzoekers de volgende documenten neer: een brief van de Romaorganisatie 'Romano Dzuvdipe' d.d. 3 december 2014 waarin wordt vermeld dat verzoeker verantwoordelijk is voor de rituele wassing van overleden personen; een brief van een advocatenbureau uit Pristina (Kosovo) d.d. 27 juni 2011 waarin wordt vermeld dat verzoeker tijdens de oorlog gevlucht is naar Gracanica, zijn echtgenote een moeilijke bevalling kende door stress, verzoekers geen huis hebben om terug te keren in Kosovo en verzoeker gezocht wordt door de Servische militaire politie; een attest van de gemeente Pristina d.d. 25 november 2014 waarin staat dat de repatriëring van verzoekers niet wordt goedgekeurd; een brief van het Commissariaat voor ontheemde personen van Kosovo die verzoekster heeft ingediend met een aanvraag om haar achtergelaten huis in Pristina te mogen bezoeken; een aanvraag tot schadevergoeding voor de in beslag genomen en gestolen eigendommen in Pristina tijdens de Kosovaarse oorlog, ingediend door de familie van verzoekster, d.d. 16 december 2005; een aantal foto's van beschadigde huizen en medische getuigschriften van verzoekster en van een zekere K. E., d.d. 31 januari 2011, 4 juli 2011, 23 december 2011, 16 maart 2012 en 16 mei 2012.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad benadrukt in dit verband dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissingen wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke niet worden ontkracht. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat verzoekers niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van reeds afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee ze echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet weerleggen, noch ontkrachten.

In de mate verzoekers terecht opwerpen dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom de nieuwe bijgebrachte verklaring van het UNHCR (document 4) onvoldoende bewijskrachtig zou zijn om als nieuw element in aanmerking te worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat voormeld document geen afbreuk doet aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Het betreft een brief van het Commissariaat voor ontheemde personen van Kosovo die verzoekster heeft ingediend met een aanvraag om haar achtergelaten huis in Pristina te mogen bezoeken, dewelke haar evenwel geweigerd werd. Echter, deze weigering om het huis dat zij tijdens de Kosovaarse oorlog in 1999 met haar moeder achtergelaten heeft, houdt geenszins een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De Raad wijst er op dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt, wat in casu echter niet uit voormeld document kan worden afgeleid, noch uit de overige documenten door verzoekers bijgebracht en die uitvoerig besproken werden in de bestreden beslissing. Bovendien gaan verzoekers volledig voorbij aan de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat, daargelaten het gegeven dat verzoekster haar achtergelaten huis in Pristina niet mocht bezoeken, zij niet aantonen dat verzoeksters familie niet is vergoed voor de geleden schade aan hun eigendommen tijdens de Kosovaarse oorlog en verzoeker zelfs geen enkele stap ondernomen heeft om zijn eigendom in Lipljan terug te krijgen, of een eventuele schadevergoeding voor de vernietiging ervan te eisen. Uit nalezing van de bestreden beslissing blijkt immers het volgende: "Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u geen enkele stap heeft ondernomen om uw eigendom in Lipljan terug te krijgen, of een eventuele schadevergoeding voor de vernietiging ervan te eisen (CGVS 2e AA, p. 6). Uw verklaring hiervoor – u had al genoeg problemen – is weinig afdoende voor uw nalaten, temeer daar uw schoonfamilie die stappen wel heeft ondernomen bij de 'UNMIK housing and property claims Commission' (document 5). Gevraagd of uw schoonfamilie ook effectief een schadevergoeding heeft gekregen voor hun vernielde en gestolen bezittingen, verklaarde u dat dit niet het geval was omdat de Albanezen dat niet doen (CGVS 2e AA, p. 5-6). Dit slaat nergens op gezien de 'UNMIK housing and property claim Commission' onder internationaal toezicht staat. Bovendien is het opmerkelijk dat jullie enkel het eerste blad van die aanvraag tot schadevergoeding neerleggen, maar de rest van het document – waarin te lezen moet zijn of er al dan niet een schadevergoeding is toegekend – niet neerleggen. U geeft het Commissariaat-generaal dan ook geen inzage in voormelde claim en toont bijgevolg niet aan dat uw schoonfamilie niet is vergoed voor de geleden schade aan hun eigendommen tijdens de Kosovaarse oorlog." Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen concrete elementen bij die deze pertinente vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3

van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 maart 2015, stellen verzoekende partijen te volharden in het verzoekschrift. Daar verzoekende partijen ter terechtzitting van 8 mei 2015 slechts volharden in hun verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de beschikking van 6 maart 2015 opgenomen grond formuleren, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwisten.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M.-C. GOETHALS